

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. C.**, zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2018, č. j. 6 A 52/2016 – 25,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 23. 9. 2015 žalobce požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí a) vzdáleného přístupu k datasetu jízdních řádů ve formátu GTFS na adrese ftp.dpp.cz, který se v čase mění (aktualizuje), b) vzdáleného přístupu k aktuálním strojově čitelným informacím o poloze tramvají (systém DORIS) a autobusů (systém AUDIS), a to včetně dokumentace (metadat) těchto datových rozhraní.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 2015/186c/900200, žalovaný žádost žalobce ze dne 23. 9. 2015 v bodě b) odmítl podle § 8a a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[3] Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2016, č. j. PP/08/2016, představenstvo žalovaného zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo výše uvedené rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí představenstva žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 5. 1. 2018, č. j. 6 A 52/2016 – 25, zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí představenstva žalovaného o odvolání, tak i jemu předcházející

prvostupňové rozhodnutí žalovaného v části, kde žádost žalobce ze dne 23. 9. 2015 odmítl. Současně městský soud nařídil žalovanému, aby ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozsudku poskytl žalobci informace uvedené v jeho žádosti jako „poskytnutí vzdáleného přístupu k aktuálním strojově čitelným informacím o poloze tramvají (systém DORIS) a autobusů (systém AUDIS), a to včetně dokumentace (metadat) těchto datových rozhraní.“ Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[6] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že výkon nebo jiné právní následky soudního rozhodnutí by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. To vyplývá zejména ze skutečnosti, že softwarová úprava systémů by pro stěžovatele znamenala vynaložení velkých finančních prostředků v řádu milionů Kč. Tato úprava bude náročná nejen po finanční stránce (do každého dopravního prostředku by bylo nutné namontovat GPS lokátor), ale zároveň i po technické stránce. Městský soud určil stěžovateli lhůtu k poskytnutí informací bez podrobné znalosti fungování obou systémů. Tyto systémy nefungují online, bude proto nutné provést nejen softwarovou úpravu systému vyvíjeného od roku 1994, ale i zpřístupnění oddělených informací online, což bude pro stěžovatele znamenat značné finanční a technické náklady. V tomto případě nejsou ani dány žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem. Poskytnutí informací o poloze tramvají a autobusů není důležitým veřejným zájmem, neboť tyto žalobcem požadované informace jsou zjistitelné již dnes prostřednictvím mobilních aplikací třetích subjektů. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že v případě vyhovění kasační stížnosti, tj. zrušení napadeného rozsudku městského soudu, by rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v dané věci bylo rozhodnutím ryze formálním či akademickým, neboť rozsudek městského soudu by již byl v mezidobí fakticky vykonán, tj. finanční prostředky i pracovní úsilí by již byly vynaloženy.

[7] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že v posuzované věci nehrozí okamžitý výkon rozhodnutí. Napadený rozsudek městského soudu totiž nařídil stěžovateli poskytnout požadované informace ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozsudku. Lze předpokládat, že v uvedené lhůtě 3 měsíců může být již rozhodnuto Nejvyšším správním soudem o podané kasační stížnosti. Zároveň lhůta poskytuje stěžovateli dostatečný časový prostor, aby omezil případnou újmu vzniklou poskytnutím informací. Přiznání odkladného účinku je podmíněno tím, že návrhovač musí případnou újmu nejen tvrdit, ale také ji osvědčit. Hrozící újma pak musí být závažná a reálná, nikoli jen hypotetická. Stěžovatel těmito požadavkům nedostál, neboť v návrhu na přiznání odkladného účinku pouze obecně tvrdil, že rozsudek by pro něj znamenal „vynaložení velkých finančních prostředků v řádu milionů Kč“, přičemž připouští, že výdaje „nelze předem odhadnout“. Takto hypoteticky formulovaná újma není ničím prokázána (například alespoň rámcovým oceněním ze strany dodavatele). Podle názoru žalobce lze úpravy softwaru provést vlastními zaměstnanci stěžovatele, tedy bez nutnosti

pokračování

vynakládání „milionů Kč“. V dané věci existuje důležitý veřejný zájem na poskytnutí informací. Informace o pohybu vozidel jsou totiž důležitým kontrolním nástrojem, díky němuž veřejnost, ale i sám objednatel veřejné služby ROPID poprvé získá přímou kontrolu, zda stěžovatel skutečně vypravuje vozy v objednaných počtech a objednaném rozsahu. Takto zpřístupněné informace by mohly být využity zejména v mobilních aplikacích, které v případě výluk informují cestující o reálných příjezdech spojů. Praha je dnes jedním z posledních větších měst v České republice, kde není možné zjistit, kdy skutečně přijede tramvaj či autobus, neboť stěžovatel až dosud odmítal zpřístupňovat data o polohách spojů. Skutečnou příčinou neochoty stěžovatele k poskytnutí těchto informací je skutečnost, že systém DORIS (spravující informace o poloze tramvají) pro něj vyvinul externí dodavatel za podmínek, které jsou pro stěžovatele svazující či jinak nevýhodné. Není však možné, aby důsledky svých chybných rozhodnutí přenášel stěžovatel na žadatele, kterým by z tohoto důvodu upíral právo na informace, jež jsou v jiných městech zcela běžně poskytovány.

[8] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[9] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí správního soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, jsou mezi příkladmo uvedenými situacemi relevantními pro udělení odkladného účinku zařazeny případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci se jedná s ohledem na její povahu a skutkové i právní okolnosti o jeden z výjimečných případů, ve kterých je třeba návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku vyhovět.

[12] Stěžovatel je na základě napadeného rozsudku bezpodmínečně povinen poskytnout žalobci požadované informace. Posuzovaná věc je specifická tím, že pokud stěžovatel vyhová povinnosti uložené mu pravomocným napadeným rozsudkem, budou jeho kroky

nevratné, neboť informace, jejichž poskytnutí je mezi stranami sporné, již budou vyjeveny. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým by případně bylo kasační stížnosti stěžovatele vyhověno, by tak byl pouze v tomto ohledu formálním a akademickým aktem. Odhlédnout rovněž nelze odhédnout od vynaložených nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací. Naproti tomu újma hrozící žalobci přiznáním odkladného účinku je ve srovnání s újmou hrozící stěžovateli znatelně nižší, neboť bude spočívat - v případě nevyhovění kasační stížnosti - pouze v pozdějším vyřízení žalobcovy žádosti o poskytnutí informací (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 40, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 2 As 313/2017 – 17). Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není známo, že by přiznáním odkladného účinku mohlo dojít k újmě na důležitém veřejném zájmu.

[13] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu